
Vadí, nevadí

Každé ráno sedm dní v týdnu se doktor Stephen Hellerman přesně ve čtvrti na šest vynořil ze svého skromného cihlového domu v koloniálním slohu, stojícím v idylickém městečku Silver Spring v Marylandu, a uběhl deset kilometrů. Přesněji řečeno devět kilometrů a devět set osmdesát metrů.

Bez ohledu na roční období, jestli byl právě letní čas nebo ne, ještě panovala tma, nebo se právě rozednívalo, když si protahoval lýtkové svaly o vysoký dub stínící většinu přední zahrady, tento uznávaný neurolog v nemocnici Mercy v nedalekém Langley málokdy při běhu zahlédl jinou lidskou bytost.

Přesně tak to chtěl.

Přestože se nikdy neoženil, na schůzky chodil jen zřídka a s přáteli se scházel ještě řidčeji, nedalo se říct, že ten osmačtyřicetiletý doktor by neměl rád lidi; prostě mu víc vyhovovala samota. Být sám znamenalo neocitnout se v pokušení podělit se s někým o svá tajemství. A doktor Stephen Hellerman měl tajemství spoustu.

A teď k nim přibylo jedno zbrusu nové. *Opravdu parádní.*

Jako obvykle zabočil ze své příjezdové cesty doleva, zamířil na sever po Knoll Street a pak doprava do Bishop Lane, která se mírně stáčela, než se napojila na přímou Route 9, vedoucí podél městské vodní nádrže. Odtamtud už nebylo vidět nic než voda nalevo, hustý les napravo a omšelý šedý asfalt pod podrážkami jeho tenisek značky Nike Flyknit Racer.

Hellermanovi se líbil zvuk, který boty vydávaly při běhu, rytmické pleskání odměřující jeho kroky jako metronom. A ještě víc se mu zamlouvala skutečnost, že se může soustředit jen na ten zvuk a vytěsnit všechno ostatní. V tom spočívala skutečná krása jeho ranního běhu – dokonale mu pročistil mysl.

Tohle ráno se něčím lišilo a Hellerman si to uvědomil ještě dřív, než se mu na čele objevily první kapky potu.

Pleskání nezabíralo.

Jeho nové tajemství – necelých dvanáct hodin staré – se nepodobalo žádnému z těch, která měl zašifovaná v hlavě tak, aby nebyla nikdy odhalena. Skutečnost, že Hellerman tajně pracuje pro CIA, která mu posílá plat na účet v zámoří, a že se zapojil do lékařského výzkumu, který by žádná zdravotní komise nikdy neschválila, bylo tajemství, které si vybral sám. Jeho rozhodnutí. Dohody, které uzavřel se svým svědomím v rámci machiavelistického kompromisu tak velkého, že by si jím vysloužil vlastní křídlo v síni slávy racionalizace.

Ale jeho nové tajemství? To bylo jiné. Nepatřilo mu.

Nebylo jeho, nemohl si ho nechat.

Ať se snažil sebevíc, pleskání podrážek nestačilo na to, aby mu tu myšlenku vyhnalo z hlavy, třeba jen na hodinu.

Hellerman přesto běžel toho rána dál, stejně jako jindy. Byla to rutina. Zvyk. Devět kilometrů devět set osmdesát metrů, každý den v týdnu. Po každé stejné trase.

Náhle se však zastavil.

Pokud by to neudělal, narazil by do ní.

Na krajnici Route 9 parkovala bílá dodávka se zvednutou kapotou a řidič se skláněl nad motorem, z něhož syčela pára. Stál k Hellermanovi zády. Neslyšel ho přicházet.

„Sakra!“ zaklel chlap a ucul rukou. Ať se na motoru dotkl čehokoliv, bylo to moc horké. Jako by mu to pára neříkala dost jasně.

„Jste v pořádku?“ zeptal se Hellerman.

Muž se otočil, překvapený, že není sám. „Zdravím,“ řekl. „Jo, jsem v pohodě, díky. Ještě kdybych mohl říct to samý o týhle mizerný dodávce.“

„Přehřála se, co?“

„Myslím, že teče hadice chladicího systému. Tahle voda mi snad pomůže dojet na konec trasy,“ odpověděl muž a ukázal na láhev Poland Spring, postavenou na chladiči. Usmál se. „Pokud ovšem nejste automechanik.“

„Ne, jenom obyčejný doktor,“ usmál se Hellerman.

„Opravdu? Jaký obor?“

„Neurolog.“

„Doktor přes mozek, jo? Nikdy jsem se s žádným nesetkal.“ Chlapík nalil trochu vody na zátku chladiče, aby ji ochladil, a pak ji znovu zkusil odšroubovat. „Jmenuju se Eddie,“ řekl.

„Já jsem Stephen.“

Hellerman potřásl Eddiemu rukou a díval se, jak vyprazdňuje láhev do chladiče. Vypadal docela mladě, něco přes třicet. A také zdravě. Jako lékař a fanatický běžec měl Hellerman sklon si takových věcí všímat. Pokaždé, když se s někým setkal poprvé, ho okamžitě zařadil do kolony „ve formě“ nebo „z formy“. Eddie byl ve formě.

„Jo, to by mělo pomoci,“ řekl Eddie a našrouboval zátku zpátky.

Hellerman mezitím pohlédl na bok bílé dodávky. Nebylo tam žádné logo ani označení, avšak Eddie na sobě měl šedé šortky a košili s krátkým rukávem, stejné jako řidič FedExu nebo UPS.

„Povídál jste, že máte svou trasu,“ řekl Hellerman. „Vy doručujete zásilky, Eddie?“

Eddie se znovu usmál. „Něco takovýho,“ řekl a zabouchl kapotu. „Ale abych mohl doručit, doktore Hellermane, musím nejdřív naložit.“

Hellermanovi se zkroutily prsty v teniskách. Ne snad proto, že Eddiemu neřekl své příjmení, ale šlo o způsob, jakým Eddie tu větu vyslovil – ta věta samotná, sakra – co mu v hlavě spustilo poplašný zvonek.

Abych mohl doručit, musím nejdřív naložit? To může znamenat jenom jedno, pomyslel si Hellerman.

Ta zásilka byl on.

Zvuk, který uslyšel pak, jen potvrdil jeho podezření. Otevřely se posuvné dveře dodávky. Eddie nebyl sám.

Z auta vyskočil muž, který mohl být Eddieho bratr, ne-li jeho klon. Stejný věk, stejně ve formě. Jeden hlavní rozdíl? Pistole, kterou držel.

„Víte,“ řekl ten muž a namířil Hellermanovi na hrud, „jednou z prvních věcí, které se při tréninku naučíte, je nemít žádné zvyky. Nikdy neobědvat ve stejné restauraci, nikdy neběhat každý den po stejné trase. Ale vy vlastně nejste vycvičený agent, že ne, doktore Hellermane? Jste jenom civilní spolupracovník.“ Ukázal na dodávku. „*Nastupte.*“

Zvážit své možnosti trvalo Hellermanovi pouhou vteřinu. Žádné neměl. Aspoň ne takové, které by mu nepřinesly kulku do těla.

Nastoupil tedy do skříňové dodávky bez oken. Nákladový prostor byl prázdný. Teď až na něho. „Kam jedeme?“ zeptal se.

„To záleží na tom, jestli dokážete zachovat tajemství,“ odpověděl muž s pistolí.

Svá slova doplnil hlasitým smíchem, z něhož se okamžitě stal nejprotivnější a nejděsivější zvuk, jaký Hellerman v životě slyšel. I poté, co se dveře zavřely, k němu doléhal hlasitě a zřetelně. Až dokud...

Prásk! Prásk... prásk!

Znělo to jako bouchací kuličky, ale Hellerman dobře věděl, co to bylo. Nepochybně výstřely. Tři.

Co to sakra...?

Ten se zbraní nebyl jediný, kdo měl zbraň.

Než Hellerman vůbec začal přemýšlet o tom, co se stalo vně dodávky, otevřel Eddie dveře na straně řidiče a rychle se posadil za volant. Svou Berettu M9 zasunul do držáku na kelímky tak ležérně, jako by to bylo velké moka ze Starbucks.

„Teď jste v bezpečí,“ řekl a nastartoval motor, „ale musíme odsud zmizet. Rychle.“

„Kdo jste, Eddie?“ zeptal se Hellerman.

„Nejmenuju se Eddie,“ odpověděl, zařadil rychlost a sešlápl plyn.

Pneumatiky zakvílely, vyhodily štěrky z krajnice a Hellerman se ze zadu zoufale chytil opěradla spolujezdce. Zatímco sledoval, jak tachometr vylétl na šedesát, osmdesát a na stovku, čekal, že Eddie bude v hovoru pokračovat, ale nedočkal se.

„Dobře, a kdo byl ten s vámi?“ zeptal se Hellerman.

„Chlap, který se vás chystal zabít,“ odpověděl nepravý Eddie. „Jakmile dostane, co chce.“

„A co to je?“

„To mi povězte vy.“

Hellerman kupodivu věděl úplně přesně, co má nepravý Eddie na mysli. Muselo jít o jeho nové tajemství. „*Mluvíme o tom klukovi?*“

„Ano, přesně... o tom klukovi. Kde je? Musíme ho dostat dřív než oni.“

Ručička tachometru už vylezla přes sto deset. Nejvyšší povolená rychlost na Route 9 byla šedesátka.

„Počkejte chvíli,“ řekl Hellerman. Už byl zase naprosto zmatený. „Kdo jsou oni?“

„Ti, kteří vyvinuli sérum. O tom vám ten kluk pověděl, nebo ne? O tom, co objevil. To sérum.“

„Jak to víte?“

Nakonec se mu to nepravý Eddie rozhodl vysvětlit. „Jsem od FBI,“ řekl.

Kdyby Hellerman seděl na sedadle, spadl by z něj. Nemohl uvěřit vlastním uším. „Chcete mi tvrdit, že FBI nastrčila do CIA tajného agenta?“

„Někdo je musí držet na uzdě.“

„Tím, že jednoho z nich zabije?“

„Bylo to buď vy, nebo on, takže slovo, které hledáte, ve skutečnosti zní ‚děkuju‘.“

„Omlouvám se,“ hlesl Hellerman. „Děkuju.“

„Není zač. Ale teď mi musíte pomoci,“ spustil nepravý Eddie. „*Kde je? Nemůžeme ho chránit, když nevíme, kde je.*“

Proti takové logice nemohl Hellerman nic namítat. Koneckonců byl živoucím důkazem její správnosti. Pan nepravý Eddie – nebo jak se ten chlap vlastně jmenoval – mu právě zachránil život. Tak vysypal, co věděl, sice že se ten mladík chystá na cesty.

„Víte to jistě?“

„Ano,“ řekl Hellerman.

„A co po vás chtěl, abyste udělal?“

„Rozšířit tu zprávu interně. Dneska dopoledne se mám sejít se zástupcem ředitele.“

Nepravý Eddie, jehož skutečné jméno bylo Gordon, pohlédl na Hellermana ve zpětném zrcátku. „Díky,“ zamumlal a pokývl hlavou. „Cením si toho, že mi říkáte pravdu.“

„Nápodobně,“ odušil Hellerman.

„Jo, když jsme u toho... Musím vám povědět ještě něco.“

„O co jde?“

Gordon strhl volant a sjel na krajnici. Obrátil se na Hellermana a pokrčil rameny. „Když jsem říkal, že dělám pro FBI, tak jsem *lhal*.“

A pak, bez sebemenšího zaváhání, sáhl tam, kde měl být kelímek s kávou, popadl Berettu M9 a střelil Hellermana do hlavy.

Potom obrátil dodávku a jel vyzvednout svého parťáka, kterého ve skutečnosti nezabil.

I to byla lež.